

Róna Béla: Mese a kis egérkéről

Egyszer az egérke
Mit álmodott, mit nem?
Panaszkodott, hogy mostoha
Hozzá a Jóisten.

Szűköcske egérlyuk
Jó hogyan is vóna:
Ha másnak jut dalos erdő,
Vadvirágos róna.

Felöltözött szépen
Ünneplő ruhába,
Kipödörte a bajuszát
S indult a világba.

Meglátta a napot
S menten azt gondolta:
„A világot beragyogni,
Hej, de jó is volna!”

Szólt a nap: „Sose higgy
Fényben, ragyogásban:
Lásd a felhő, bizony mondom,
Hatalmasabb nálam.

Mit ér ragyogásom,
Sugarnak fénye,
Ha a felhő úgy akarja:
Egy pillanat s vége.”

Tovább megy az egér
És sóhajtva mondja:
„Napot bíró felhő lenni,
Hej, de jó is volna!”

Felhő szól: „Ne hidd el,
Gyenge az én vállam.
Kósza szellő, bizony mondom,
Hatalmasabb nálam.

Itt lebegek mostan
A levegőégbe'...
Ha a szellő úgy akarja:
Egy fuvallat s vége.”

Egérke felsóhajt:
„Hej, nem kell más semmi!
Felhőt űző kósza szellő,
Az szeretnék lenni!”

Világjáró útról
Éppen jön a szellő.
„Hatalmasabb ott az a fal,
Bármit mond a felhő.

Erdőt, mezőt járok,
Senkitől se félek,
Vele szemben, hidd el pajtás,
Fabatkát sem érek!”

Egér úrfi megy, megy,
Leeresztett orral;
Szégyenkezik szörnyű módon,
Haragot se forral.

Mert kinek az Isten
Egérlyukat rendel:
Ne hányja föl, béküljön meg
A világi renddel.

Ne nézzen magasra,
A ragyogó napba:
Áldja inkább, kitől azt az
Egérlyukat kapta!

(Az Én Ujságom, 1905/10)